

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. Пловдив, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300503041 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивни жалби на Д. С. К., ЕГН *****, чрез пълномощника му по делото адв. Т. Д.-М., и на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, чрез пълномощника им адв. А. Б., против Решение №3626 от 08.08.2023г., постановено по гр.д. №14618/2021г., по описа на Районен съд- Пловдив, VII гр.с.

С жалбата на Д. С. К. решението се обжалва, в частта му, с която съдът е разпределил разпределил на основание член 353 от ГПК в дял на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, масивна сграда на един етаж- ***/ с площ от 72 кв.м., находящ се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, одобрен със Заповед № *** г. на кмета на Община ***, при граници на УПИ: УПИ ***-озеленяване, от двете страни улица, ведно с всички подобрения и приращения в имота, в частта му, с която Д. С. К., ЕГН *****, е бил осъден да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН

*****, сумата от 2015,36 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване на допуснатия до съдебна делба ***, намира се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г., съобразно притежаваната от квота в съсобствеността, ведно със законната лихва от 14.07.2022г., до окончателното изплащане на сумата, както и в частта му, с която е била отхвърлена претенцията на Д. С. К., ЕГН *****, против Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, за заплащане на разликата над 4970,66 лв. до пълния претендиран размер от 7484,50 лева, представляваща стойността за извършени подобрения по поставяне на алуминиева и ПВС дограма и поставяне на стелажи и кухненски плотове в ***, намира се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, съобразно притежаваната от квота в съсобствеността. В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението в обжалваните му части, като се иска отмяната му в посочените части и постановяване на ново решение, с което търговският обект- *** да бъде възложен в дял на жалбоподателя Д. С. К., ЕГН *****, предявеният срещу него иск от Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, за заплащане на сумата от 2015,36 лв., представляваща обезщетение за лишаването им от ползване на допуснатия до съдебна делба ***, за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г. да бъде отхвърлен, а предявеният от жалбоподателя иск за осъждане на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, да му заплатят разликата над 4970,66 лв. до пълния претендиран размер от 7484,50 лева, представляваща стойността за извършени подобрения по поставяне на алуминиева и ПВС дограма и поставяне на стелажи и кухненски плотове в ***, намира се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, да бъде уважен.

Ответните страни по въззивната жалба- Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адв. А. Б., в подаден писмен отговор оспорват същата и искат оставянето ѝ без уважение.

С въззивната жалба на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, решението се обжалва в частта му, с която жалбоподателите са били осъдени да заплатят на Д. С. К., ЕГН *****, сумата от

4970,66 лв., представляваща стойност за извършени подобрения за периода месец септември- месец декември 2017г. по поставяне на изолация на таван, поставяне на външна изолация и гранитогрес в ***, находящ се в имот частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, съобразно притежаваната от квота в съсобствеността , както и в частта му, с която Д. С. К. е бил осъден да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, и Т. Ф. К., ЕГН *****, сумата в размер на 7114 лв., представляваща стойността на извършени подобрения за периода февруари 2018г.- юни 2019г. по поставяне на кухненско обзавеждане, поставяне на алуминиева и ПВС дограма, поставяне на камина и отоплителна система, ремонт на баня и тоалетна, изграждане на навес, външна изолация на къщата, поставяне на теракот и гранитогрес в избени помещения, кухнята и всекидневната в жилищна сграда, находяща се в УПИ *** в кв.*** по кадастралния и регулационен план на ***, съобразно притежаваната от квота в съсобствеността. В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението в обжалваните му части, като се иска отмяната му в посочените части и постановяване на ново решение, с което предявените срещу жалбоподателите искове да бъдат отхвърлени.

Ответните страни по въззивната жалба- Д. С. К., ЕГН *****, и Т. Ф. К., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адв. Т. Д.- М., оспорват същата и искат оставянето ѝ без уважение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК. обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, от страни, които имат право да обжалват и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явяват процесуално допустими.

Производството пред първоинстанционния съд е за съдебна делба във фаза по извършването ѝ. С влязло в сила Решение № 1136/04.04.2022 г., постановено по гр. д. № 14618/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив, VII с-в, е допуснато извършване на съдебна делба на следните недвижими имоти: масивна сграда на един етаж- ***, находящ се в УПИ *** в кв. *** по

регулационния план на ***, между Д. С. К. и С. З. К. при квота от $\frac{1}{2}$ ид. част в режим на съпругеска имуществена общност, и Д. С. К. при квота от $\frac{1}{2}$ ид. част, и на УПИ *** в кв. *** по кадастралния и регулационен план на ***, ведно с построената в имота стоманобетонна жилища сграда с площ от 79 кв.м., ведно с подобренията и приращенията в имота, между Д. С. К. при квота от 200/1305 ид. части от УПИ и $\frac{1}{6}$ ид. част от сградата, Д. С. К. при квота 905/1305 ид. части от УПИ и $\frac{1}{6}$ ид. част от сградата, и Д. С. К. и Т. Ф. К. при квота от 200/1305 ид. части от УПИ и $\frac{4}{6}$ ид. части от сградата.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че делбата следва да се извърши чрез разпределение по реда на чл.353 от ГПК на имотите между съделителите, като поземленият имот и построената в него жилищна сграда са поставени в дял на Д. С. К. и Т. Ф. К., а търговският обект- *** е поставен в дял на Д. С. К. и С. З. К.. С въззивната жалба на Д. С. К. не се оспорва приетия от съда способ за извършване на делбата, а именно- чрез разпределение на имотите между съделителите по реда на чл.353 от ГПК, както и поставянето в дял на жалбоподателя и съпругата му на поземления имот и жилищната сграда, а се излагат доводи за неправилно поставяне на търговския обект- *** в дял на Д. С. К. и С. З. К., като се иска и този обект да се постави в дял на жалбоподателя. Тези доводи са неоснователни. Съгласно приетото в мотивите на Тълкувателно решение №2 от 11.04.2022 г. на ОСГК на ВКС по т. д. № 2/2021г. способът за извършване на делбата по [чл. 353 ГПК](#) е уреден като изключение от способа по [чл. 352 ГПК](#)- теглене на жребий, като в него са заложени двата принципа, при които следва да се извърши делбата-осигуряване на реален дял за всеки съделител, залегнал в [чл. 69, ал. 2 ЗН](#), и принципът за равноправие на съделителите. Със задължителна съдебна практика, актуална и при действащия [ГПК](#), поради аналогичността на разпоредбите, в [т. 13 от Постановление № 4/1964 на Пленума на Върховният съд](#) е прието, че за да се приложи този способ за извършване на делбата, от имотите, по отношение на които е допусната делба, следва да могат да се съставят реални дялове за всеки съделител. Този способ не може да се приложи по начин, че някой от съделителите да получи само парично уравнение, тъй като това би било принудителна продажба, което е недопустимо. В настоящия случай, доколкото до делба са били допуснати два обекта и единият /поземления имот и сградата в него/ е бил поставен

в дял на жалбоподателя и съпругата му, с което той е съгласен, то за да се спазят посочените по-горе принципи за извършване на делбата, другият обект- *** следва да се постави в дял на другите съделители- Д. С. К. и С. З. К., за да получат и те реален дял от делбеното имущество. Доводите на жалбоподателя Д. С. К., че *** фактически се ползвал от него и от съпругата му, както и че той бил направил в него подобрения на значителна стойност, биха били от значение за поставянето на *** в негов дял само ако в делбената маса бяха налице и други имоти, които да бъдат поставени в дял на другите съделители Д. и С. К.. При положение обаче, че такива липсват, то единствената възможност последните да получат дял в натура е чрез поставяне в техни дял на ***а. В противен случай, при поставянето и на *** в дял на жалбоподателя, той и съпругата му биха получили и двата допуснати до делба имота, а Д. и С. К.- само парично уравнение, което е в противоречие с посочените по-горе основни принципи за извършване на делбата. По така изложение съображения в частта му, с която търговският обект- *** е бил поставен в дял на Д. С. К. и С. З. К. обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Неоснователна е и жалбата на Д. С. К. срещу решението в частта му, с която е бил осъден да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, сумата от 2015,36 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване на допуснатия до съдебна делба ***, за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г. Съгласно разпоредбата на чл.31, ал.2 от ЗС когато общата вещ се ползува лично само от някои от съсобствениците те дължат обезщетение на останалите за ползата, от която са лишени, от деня на писменото поискване. С нотариална покана /л.15 от първоинстанционното дело/, връчена на Д. С. К. на 30.06.2021г., Д. С. К. и С. З. К., са поискали от него заплащане на обезщетение за лишаването им от възможността да ползват ***. По делото няма спор между страните, а и се установява от показанията на разпитаните по делото свидетели Д.К. и М. К. и представения договор за наем от 01.09.2017г., че за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г. *** е бил ползван от Д. С. К., който го е предоставил за безвъзмездно ползване на съпругата си, в качеството ѝ на едноличен търговец. Предвид горното същият дължи на Д. С. К. и С. З. К. обезщетение за лишаването им от

възможността да ползват собствената си $\frac{1}{2}$ идеална част от имота в размера, установен от заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза- 2015,36 лв. за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г. Ето защо в частта му, с която Д. С. К. е бил осъден да заплати на Д. С. К. и С. З. К. посочената сума обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По претенцията на Д. С. К. против Д. С. К. и С. З. К. за извършени подобрения в ***:

Предмет на посочената претенция са направени от Д. С. К. разходи за изолация на таван, външна изолация и гранитогрес, алуминиева и ПВЦ дограма, стелажи и кухненски плотове в ***.

От показанията на св. Д.К. се установява, че *** първоначално е бил ползван съвместно от двамата братя Д. и Д., като свидетелят твърди, че знае, че докато са го ползвали заедно преди 7-8 години са сложили дограмата му.

От показанията на св. М. К. /майка на Д. и Д. К./ се установява, че до август 2017г. двамата братя заедно със съпругите си са ползвали ***, а след това се разделили и същият бил ползван само от Д. и съпругата му. По *** били правени ремонти от Д., който наемал работници- външна изолация и изолация на тавана, гранитогрес, алуминиева дограма.

От показанията на св. Ц.Я. се установява, че през 2017г. бил нает от съпругата на Д. К. да поставя теракот и изолация на ***, а по това време друга бригада правела тавана на ***.

При така събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира, че претенциите на Д. С. К. за извършените подобрения в *** се явяват доказани. Освен от показанията на разпитаните свидетели М. К. и Ц.Я. същите се установяват и от заключението на съдебно-техническата експертиза, при изготвянето на което вещото лице е извършило оглед на ***, при който е установило реалното извършване на претендираните строително-ремонтни работи, както и от приложените по делото фактури, установяващи закупуването и заплащането на съответните стоки и услуги. Действително в показанията си св. Я. твърди, че дограмата била поставена по времето, когато двамата братя Д. и Д. са ползвали съвместно ***, но в тази му част твърденията му не

могат да бъдат кредитирани, тъй като са твърде неясни и общи, а и свидетелят не твърди да има преки впечатления кой е заплатил стойността на поставената дограма. Същите се опровергават от показанията на св. К., която като майка на Д. и Д. К., има преки впечатления за обстоятелствата, за които свидетелства, както и от приложената по делото фактура /л.107/, видно от която покупката на дограмата е извършена от Д. К. на 26.10.2017г.

Съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в неотменената част на Тълкувателно решение №85/1968г. на ОСГК на Върховния съд, в случаите когато съсобственикът е извършил подобренията, без да е манифестирал намерение да владее имота за себе си, отношенията между него и останалите съсобственици се уреждат съобразно правилата за водене на чужда работа без пълномощие, ако липсва съгласие на останалите съсобственици, съобразно разпоредбата на чл.30, ал.3 от ЗС- ако подобренията са извършени с тяхно съгласие, и съобразно правилата за неоснователното обогатяване- ако те са се противопоставили на извършването на подобренията. В случая по делото не се установява ищецът по претенцията Д. К. да е владял процесния имот само за себе си, нито процесните строително- ремонтни работи да са били извършени от него със съгласието или въпреки противопоставянето на ответниците Д. и С. К.. Предвид горното отношенията между страните следва да се уредят съобразно правилата за водене на чужда работа без пълномощие. Доколкото подобренията са били извършени и в интерес на самия ищец, то в случая е приложима разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗЗД, предвиждаща, че заинтересуваният отговаря само до размера на обогатяването му. В тази хипотеза трайната съдебна практика приема, че отговорността на останалите съсобственици се ограничава до по-малката сума между стойността на направените разходи и увеличената вследствие на подобренията стойност на съсобствения имот. Съгласно заключението на допълнителната СТЕ реално извършените разходи за същите възлизат на 15925 лв., а увеличената стойност на имота в резултат на извършването им- на 14753 лв. Предвид горното Д. и С. К. съобразно притежаваната от тях $\frac{1}{2}$ идеална част от имота следва да бъдат осъдени да заплатят на Д. К. сумата от 7376,50 лв., като за разликата до пълния ѝ предявен размер от 7484,50 лв. претенцията за извършени подобрения в

*** следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Неоснователни са доводите във въззивната жалба на Д. и С. К., че не следва да дължат заплащане на извършените подобрения, тъй като същите били луксозни такива и не били необходими за запазване на вещта. Претендираните подобрения са свързани със задоволяване на нужди от обективен характер, отнасящи се до нормалното ползване на *** по предназначението му, поради което не могат да се приемат за луксозни. Съгласно разпоредбата на чл.61, ал.1 от ЗЗД се дължи заплащане както на необходимите, така и на полезните разноси, водещи до трайно увеличаване на стойността на вещта. От заключението на приетата СТЕ безспорно се установява, че извършените строително-ремонтни дейности са довели до увеличаване на стойността на ***, поради което и с факта на извършването им Д. и С. К. са се обогатили за сметка на Д. К., тъй като стойността на ***, от който те притежават $\frac{1}{2}$ идеална част, се е увеличила. При това положение те дължат на Д. К. заплащане на извършените подобрения съобразно притежаваната от тях идеална част от имота.

По претенцията на Д. С. К. и Т. Ф. К. против Д. С. К. за извършени подобрения в жилищната сграда:

Предмет на посочената претенция са направени от ищците по нея разходи за поставяне на кухненско обзавеждане, алуминиева и ПВЦ дограма, камина, отоплителна система, ремонт на баня и тоалетна, изграждане на навес, външна изолация на къщата, поставяне на теракот и гранитогрес в избени помещения, кухнята и всекидневната.

От показанията на св. Д.К. се установява, че процесната къща, в която живее Д. К. със семейството си, е измазана, с изолация и дограма, като според свидетеля подобренията са направени преди повече от 10 години.

От показанията на св. М. К. се установява, че ремонтът на къщата, извършен от Д. и Т., започнал след смъртта на съпруга ѝ през ***г. Същият включвал смяна на дограма, ремонт на баня и тоалетна, изолация на къщата, ремонт на кухнята, отоплителна система с камина и радиатори, смяна на плочки в стаите, нова мазилка.

От показанията на св. Ц. Я. се установява, че в къщата през 2018г.

правил обръщане на прозорци и боядисване на стени, за което му заплатил Д. К.. В къщата имало поставено кухненско обзавеждане и монтирана камина с водна риза. От други негови колеги- майстори свидетелят разбрал, че била направена и изолация на къщата.

При така събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира, че всички претендирани от Д. и Т. К. подобрения в къщата действително са били извършени от тях, като наличието на същите се установява и от заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза /л.90-99 от първоинстанционното дело/, в което вещото лице ги е описало след извършен оглед на имота. Съгласно допълнителната СТЕ реално извършените разходи за същите възлизат на 45479 лв., а увеличената стойност на имота в резултат на извършването им е 42684 лв. Доколкото по делото не се установява изричното съгласие на Д. К. за извършване на подобренията, то на основание чл.61 във връзка с чл.59, ал.1 от ЗЗД същият следва да заплати на ишците съобразно притежаваната от него 1/6 идеална част от имота по- малката сума между разходите за извършване на подобренията и увеличената стойност на имота в резултат на тях, а именно 1/6 от 42684 лв.- 7114 лв. Предвид горното в частта му, с която е бил осъден да заплати посочената сума на ишците, обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено. Доводите на жалбоподателя Д. К., че не следва да дължи заплащане на извършените в къщата подобрения, тъй като същите били луксозни и не били необходими за запазване на вещта, са неоснователни по изложените по- горе съображения, отнасящи се до претенцията за подобренията в ***. Що се отнася до доводите му, че не следва да дължи заплащане на подобренията, тъй като имотът бил възложен в дял на Д. и Т. К., то това обстоятелство не води до погасяване на претенцията на последните за извършените подобрения. При извършване на делбата процесната къща, в която са били извършени подобренията, е била оценена съобразно актуалното ѝ състояние след извършването им, като последните са довели до увеличаване на стойността ѝ, а оттам- и на дела на жалбоподателя Д. К.. При извършеното разпределение на допуснатите до делба имоти са били отчетени стойността на дяловете на съделителите и съобразно същите е било определено съответното парично уравнение.

Предвид горното в частта му, с която претенцията на Д. К. против Д. и С. К. за извършени подобрения в *** е била отхвърлена за разликата над уважения размер от 4970,66 лв. до 7376,50 лв. обжалваното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови ново решение за уважаване на претенцията за посочената сума. В останалата му обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

С оглед крайния изход на спора и съразмерно на уважената част от претенциите по сметки в полза на Д. С. К. и Т. Ф. К. следва да се присъдят допълнително разноски за първата инстанция в размер на 65,53 лв.

За въззивната инстанция жалбоподателят Д. С. К. е направил разноски за държавна такса в размер на 555,52 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1170 лв. С оглед крайния изход на спора следва да му се присъдят разноски за държавна такса в размер на 48,11 лв., както и за адвокатско възнаграждение в размер на 510,23 лв. или общо 558,11 лв.

Жалбоподателите Д. и С. К. са направили разноски за държавна такса в размер на 241,69 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. С оглед крайния изход на спора следва да им се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 563,90 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3626 от 08.08.2023г., постановено по гр.д. №14618/2021г., по описа на Районен съд- Пловдив, VII гр.с., в частта му, с която съдът е разпределил на основание чл. 353 от ГПК в дял на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, масивна сграда на един етаж- ***/ с площ от 72 кв.м., находящ се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, одобрен със Заповед № *** г. на кмета на Община ***, при граници на УПИ: УПИ ***-озеленяване, от двете страни улица, ведно с всички подобрения и приращения в имота; в частта му, с която Д. С. К., ЕГН *****, е бил

осъден да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, сумата от 2015,36 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване на допуснатия до съдебна делба ***, находящ се в имот- частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, за периода 30.06.2021г. - 14.07.2022г., съобразно притежаваната квота в съсобствеността, ведно със законната лихва от 14.07.2022г., до окончателното изплащане на сумата; в частта му, с която Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, са били осъдени да заплатят на Д. С. К., ЕГН *****, сумата от 4970,66 лв., представляваща стойност за извършени подобрения за периода месец септември- месец декември 2017г. по поставяне на изолация на таван, поставяне на външна изолация и гранитогрес в ***, находящ се в имот частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, съобразно притежаваната от тях квота в съсобствеността, както и в частта му, с която посочената претенция е била отхвърлена за разликата над 7376,50 лв. до пълния претендиран размер от 7484,50 лв.; в частта му, с която Д. С. К., ЕГН *****, е бил осъден да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, и Т. Ф. К., ЕГН *****, сумата в размер на 7114 лв., представляваща стойността на извършени подобрения за периода февруари 2018г.- юни 2019г. по поставяне на кухненско обзавеждане, поставяне на алуминиева и ПВС дограма, поставяне на камина и отоплителна система, ремонт на баня и тоалетна, изграждане на навес, външна изолация на къщата, поставяне на теракот и гранитогрес в избени помещения, кухнята и всекидневната в жилищна сграда, находяща се в УПИ *** в кв.*** по кадастралния и регулационен план на ***, съобразно притежаваната от него квота в съсобствеността.

ОТМЕНЯ Решение №3626 от 08.08.2023г., постановено по гр.д. №14618/2021г., по описа на Районен съд- Пловдив, VII гр.с., в частта му, с която претенцията на Д. С. К., ЕГН *****, против Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, за извършени подобрения за периода месец септември- месец декември 2017г. в ***, находящ се в имот частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, е била отхвърлена за разликата над 4970,66 лв. до 7376,50 лв., представляваща стойността на извършени подобрения по поставяне на алуминиева и ПВС дограма, като вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, да заплатят на Д. С. К., ЕГН *****, сумата над 4970,66 лв. до 7376,50 лв., представляваща стойност на извършени подобрения по поставяне на алуминиева и ПВС дограма в ***, находящ се в имот частна общинска собственост, съставляващ УПИ *** в кв. *** по регулационния план на ***, както и сумата от 65,53 лв.- разноски за първата инстанция.

В необжалваните му части решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, да заплатят на Д. С. К., ЕГН *****, сумата от 558,11 лв.- разноски за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН *****, и Т. Ф. К., ЕГН *****, да заплатят на Д. С. К., ЕГН *****, и С. З. К., ЕГН *****, сумата от 563,90 лв.- разноски за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____